

viaskodva is mindig, a Biblia mintájára, az Istennel folyó imádságos párbeszédnek kell maradnia.

Nagy Ferenc

+ P. VENDEL JÁNOS TÖRÖKORSZÁGI MISSZIONÁRIUS ELMÉLKEDÉSE

1951. jan. 26. Pénteki nap: az Úr Jézus szenvedésének az emlékére szentelt. De nem erről elmélkedünk ma, hanem arról, akinek emlékét üli az Egyház a mai napon. A szmirnai nagy szentről, szent Polikárról; ő olyan közel állt az apostoli időkhöz, olyan közel állt időben azokhoz, akik Krisztust magát látták és szerették. Azután ott van szent János, aki Efezusban élt. Vajon miért ment oda, miért maradt ott, ki tudná megmondani? Ma Szmírnának nagy ünnepe van. Ez az ő szentje. Emlékét őrzik ma is ott, s másképpen alakult volna az Egyháznak az ügye, ha a bizánci szakadás be nem következik. Ma alig van keresztény, s csak az isteni Gondviselés titka, vajon megadja-e a törököknek azt a kegyelmet, hogy egykor megtérjenek. Ma még nagyon nagy messzeségben, igen távol látszik ez az idő. Az Isten előtt azonban semmi sem lehetetlen. Talán hamarabb jön el, mint gondolnók. Vagy talán egyáltalában nem jön el? Ez titok. Mindenesetre egy kereszténynek úgy kell dolgoznia, mintha eljönne ez az idő, s nem szabad magát átadnia a tétlenségnek, azt mondván, hogy úgysem lehet semmit sem tenni. Ez nem volna keresztény eljárás. Ez nem volna a hit szerint való életnek kifejezője. Azt kell hinni, hogy igenis ide is eljön az evangélium világossága, s ezért úgy kell dolgozni, hogy megismerjék ezt az emberek.

Vajon mit teszünk ezért? Tettünk-e valamit? Legelsősorban megtanultuk-e a nyelvet úgy, mint kellene? Nem vagyunk-e ebben hibásak? Foglalkozunk-e úgy ezekkel a problémákkal, mint kellene? Megtanulni tehát elsősorban a nyelvet. Enélkül nem sokat tehet az ember. S azután te dolgozol-e úgy, mint kellene, hogy készen legyen a szótár, az egyházi szavak szótára? Nem veszítünk-e el haszontalanul sok időt mással? Jó lesz lelkiismeretvizsgálatot tartani.

Édes Jézusom, egy hiányzik nekem: ez a pénz. Látod, egész idő alatt ezen akad meg a munka. Nem volt elég pénz könyvekre. Pedig enélkül nem tudunk semmit sem csinálni. Csináltak-e valamit a francia páterek? Semmit. Csak beszéltek. Hosszú évek óta mindig arról van szó, hogy könyvtárat kellene csinálni. Sosem lett belőle semmi sem. Én magam, egy szegény magyar menekült minden anyagi eszköz nélkül, mit tudok csinálni? Legfeljebb a levegőt verdeshetem, Uram, nem igaz? Nem látod, hogy semmiféle eszközm nincs ezeknek a dolgoknak a beszerzésére? Így tehát tengődünk már évek óta. Adj nekem erőt, hogy tudjak még hosszú ideig dolgozni és téged szolgálni. Akkor talán tudok majd egyes dolgokat közölni. Kérlek Uram, légy velem szemben kegyes. Miért kell csak nekünk szegény magyaroknak így nyomorognunk? Engedd meg, hogy most itt pontot tegyek. Olyan messze kalandoztam el a tárgytól. Igazán, a kocsi más útra ment. Elszunyókáltunk, s a lovakat nem sikerült másfelé terelni. No de visszatérünk az útra. Ime Szent Polikárp, a nagy szent és vértanú. Vajon ő nem hitte-e, hogy győzni fog? Az első szentek mind vértanúk voltak. De vérük nem ontott hiába. S a vértanúk bosszúja, ha szabad így beszélni, abban áll, hogy imádkoznak üldözőikért: Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek. A vértanúk bosszúja abban áll, hogy imádkoznak üldözőik megtéréseért. És hosszú századok tanúsága mutatja: nem hiába.

Uram, most befejezem elmélkedésemet. Kérlek, segíts meg, hogy el tudjak készülni jól a te evangéliumod hirdetésére.

NB Vendel atya 1971 decemberében bekövetkezett halála után hagyatékában megtalálták az Újszövetség török fordítását, amelyet egy protestáns lelkésszel karöltve készített. Elmélkedése tehát nem volt eredménytelen . . .